

Sygn. akt III AUa 946/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r. w Szczecinie

sprawy B. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 4 września 2013 r. sygn. akt VI U 614/13

oddala apelację.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Urszula Iwanowska SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk

Sygn. III AUa 946/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 15.03.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił B. D. uchylenia decyzji z 12.10.2011 r. w części zawieszającej prawo do emerytury w okresie 01.10.2011/28.02.2012 r. na podstawie art. 28 ustawy z 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. nr 291, poz. 1707) w zw. z art. 103a ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zdaniem organu rentowego wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13.11.2012 r. nie miał zastosowania do przypadającego przed 22.11.2012 r. okresu zawieszenia emerytur.

B. D. w odwołaniu od powyższej decyzji podniosła, że czuje się pokrzywdzona, gdyż organ rentowy odmówił jej wypłaty świadczenia zawieszono na podstawie niekonstytucyjnych przepisów.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnioskował o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 4.09.2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie B. D.. Sąd pierwszej instancji ustalił, że B. D., urodzona (...), pozostawała w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę Sądzie Rejonowym w S.(Sądzie Rejonowym (...) w S.) od 01.02.1992 r. do 26.03.2012 r.

W grudniu 2007 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w S. wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Decyzją z 19.12. 2007 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od 1.12.2007 r. i jednocześnie zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W styczniu 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował ubezpieczoną o noweli z 21 listopada 2008 r. uchylającej ust. 2a art. 103 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i o możliwości podjęcia wypłaty emerytury. W dniu 28.01.2009 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o podjęcie wypłaty emerytury. Decyzją z 04.02.2009 r. organ rentowy wznowił wypłatę świadczenia od 1.01.2009 r. Następnie, decyzją z 12.10.2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z urzędu wstrzymał B. D. dalszą wypłatę emerytury, z uwagi na kontynuację zatrudnienia.

W dniu 29 marca 2012 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o wznowienie wypłaty zawieszonych świadczeń wskazując, że jej stosunek pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury uległ rozwiązaniu z dniem 26.03.2012 r. Decyzją z 05.04.2012 r. organ rentowy wznowił wypłatę należnej ubezpieczonej emerytury od dnia 1 marca 2012 r. tj. od miesiąca złożenia wniosku. W dniu 17.12.2012 r. ubezpieczona wniosła o wypłatę świadczeń zawieszonych od 01.10.2011r. do 28.02.2012 powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r., który orzeczono, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy,

jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie było niezasadne. Miał przy tym na względzie, że ubezpieczona nabywając po raz pierwszy prawo do emerytury nie mogła łączyć pracy zarobkowej u dotychczasowego pracodawcy z pobieraniem emerytury, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Dlatego też decyzja ustalająca prawo B. D. do świadczenia jednocześnie zawieszała jego wypłatę. Zgodnie

z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 2/12 wyrok z 13.11.2012 r. wyrok odnosił się jedynie do tych osób, wobec których, w tym krótkim okresie,

po raz pierwszy wydano deklaratoryjną decyzję potwierdzającą prawo do emerytury, bo tylko one uzyskały prawo do świadczenia emerytalnego bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. B. D. do tego grona nie należy ponieważ otrzymując emeryturę od 01.12.2007 r. nie nabyła uprawnień do kontynuowania zatrudnienia z jednoczesnym pobieraniem świadczenia emerytalnego.

Apelację od wyroku wywiodła B. D. zarzucając: 1. błędne przyjęcie, że ubezpieczona nie należy do kręgu osób, których dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13.11.2012r. sygn. K 2/12, 2. naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 28 ustawy z 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z ww. wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego i nieuwzględnienie treści art. 100 ust. 1 i art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej. Ubezpieczona wniosła o zmianę wyroku poprzez uchylenie decyzji organu rentowego z

12.10.2011r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd apelacyjny rozważył apelację i uznał, że jest niezasadna.

Argumentacja sądu I instancji wskazująca na brak podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji ZUS jest prawidłowa i w pełni podzielana przez sąd apelacyjny, zaś rozstrzygnięcie jest zgodne z ugruntowaną linią orzecniczą. Bezspornie ubezpieczona uzyskała prawo do emerytury od 01.12.2007 r. jednocześnie będąc nieprzerwanie zatrudniona w Sądzie Rejonowym w S.. Należy wskazać,

że przepis art. 103 ust. 2a ustawy z 17.12.1998 r. w dacie od której przyznano ubezpieczonej emeryturę stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego; zatem skarżąca składając w grudniu 2007 r. wniosek o emeryturę miała świadomość konieczności rozwiązania stosunku pracy

w celu uzyskania świadczenia. Nowelizacją dokonaną ustawą z 21.11.2008 r.

o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) uchylono art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej. W wyniku tego zabiegu legislacyjnego ustawodawca umożliwił jednoczesne pobieranie emerytury i pozostawanie w stosunku zatrudnienia. Ubezpieczona skorzystała z tej zmiany przepisów. Kolejna zmiana przepisów dokonana przez ustawę z 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw wprowadziła do ustawy emerytalnej przepis art. 103a, na mocy którego prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, przez co świadczenie ubezpieczonej zostało zawieszona. Sąd apelacyjny wskazuje, że dla prawidłowego rozumienia przywoływanego rozstrzygnięcia Trybunału konieczne jest nie tylko odczytanie sentencji orzeczenia,

ale przede wszystkim jego uzasadnienia. Właśnie z uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13.11.2012 r. wynika stanowisko prawne przywoływane przez sąd okręgowy, a mianowicie że wyrok ma zastosowanie do osób, które prawo

do emerytury nabyły w okresie 8.01.2009 /31.12.2009; pogląd ten wynika stąd,

że treść ryzyka emerytalnego z tego okresu nie przewidywała konieczność rozwiązania zatrudnienia z dotychczasowym pracodawcą, a więc nowelizacja przepisów

z 16.12.2010 r. stanowiła dla nich zaskoczenie i godziła między innymi zasadę zaufania obywateli do państwa i prawa przez nie stanowionego. Z kolei osoby, które nabyły prawo do emerytury przed datą 8.01.2009 r. w celu uzyskania świadczenia emerytalnego zobowiązane były rozwiązać dotychczasowy stosunek zatrudnienia. Apelująca znalazła się właśnie w kręgu tych osób. Składając wniosek miała świadomość obowiązujących w tamtym okresie przepisów, a po liberalizacji ustawy emerytalnej skorzystała z nowego prawa i niejako przy okazji kontynuując zatrudnienie jednocześnie otrzymywała emeryturę. Późniejsze wprowadzenie

art. 103a ustawy emerytalnej z całym przekonaniem pogorszyło sytuację ubezpieczonej, jednak w żadnej mierze nie stanowiło naruszenia zasady ochrony praw nabytych ani zasady zaufania obywateli do prawa, co w konsekwencji spowodowało, że wskazane orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie mogło stanowić podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Tym samym wyrok sądu I instancji, jest prawidłowy jako, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczył sytuacji prawnej i faktycznej w jakiej znalazła się ubezpieczona.

Zważając na powyższe sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej.